

*Povestea
amuletei*

E. Nesbit

Traducere din
limba engleză și note de
Diana Geacă

Editura Paralela 45

Director de producție editorială: Ionuț Burcioiu

Redactare: Maria-Magdalena Trandafir

Corectură: Mihaela Cosma

Tehnoredactare și DTP copertă: Liviu Stoica

Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NESBIT, E.

**Povestea amuletei / E. Nesbit ; trad. din lb. engleză
și note de Diana Geacăr. - Pitești : Paralela 45, 2026**

ISBN 978-973-47-4413-8

I. Geacăr, Diana (trad. ; note)

821.111

The Story of the Amulet

E. Nesbit

Cover design copyright © 2019 Read Books Ltd.

All rights reserved.

Copyright © Editura Paralela 45, 2026

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

CUPRINS

1. Samiada	9
2. Jumătate de amuletă	29
3. Trecutul	45
4. Cu opt mii de ani în urmă	60
5. Lupta din sat	79
6. Drumul către Babilon	95
7. „Cea mai adâncă temniță de sub șanțul cu apă al castelului“	116
8. O regină în Londra	139
9. Atlantida	165
10. Fetița și Iulius Cezar	187
11. În fața faraonului	207
12. Cadoul de „Îmi pare rău!“ și băiatul exmatriculat	233
13. Naufragiul de pe Insulele de Staniu	258
14. Dorința inimii	281

SAMIADA

Au fost odată patru frați (Cyril, Robert, Anthea și Jane), care-și petreceau vacanțele de vară în Casa cea Albă, bine poziționată între o balastieră și o carieră de calcar. Într-o zi, au avut norocul să găsească în balastieră o creatură ciudată. Avea ochii în vârful unor coarne lungi, precum melcii, pe care îi putea înălța și retrage ca pe niște telescoape, urechi de liliac, corpul, bondoc, ca al unui păianjen, dar acoperit cu blană deasă și moale, iar mâinile și picioarele ca de maimuță. Creatura li s-a confesat copiilor că este o samiadă – sau o zână a nisipului –, bătrână, bătrână, bătrână, fiind născută aproape la începuturile lumii, și că stătuse îngropată în nisip timp de mii de ani. Cum încă avea o fire de zână, ea putea să le ofere oamenilor orice își doreau. Știi că zânele au avut dintotdeauna puterea să facă asta. Cyril, Robert, Anthea și Jane au descoperit atunci că dorințele lor puteau deveni realitate, dar, cumva, nu au reușit deloc să găsească unele potrivite. Mai mult, uneori, acestea au luat niște întorsături chiar foarte

ciudate, căci dorințele lor pripite i-au băgat în ceea ce Robert numea „situații dificile”. În cele din urmă, samiada a acceptat să-i ajute dacă, în schimb, copiii îi promiteau că nu-i vor mai cere niciodată să le îndeplinească dorințe și că nu vor povesti nimănui despre ea, pentru că nu mai voia să fie deranjată cu așa ceva niciodată. În clipa despărțirii, Jane i-a spus, politicoasă:

— Îmi doresc să ne revedem într-o zi!

Zâna, emoționată de acest gând prietenos, i-a îndeplinit dorința. Cartea despre povestea aceasta se numește *Cinci copii și-o creatură* și se termină într-un mod cât se poate de enervant, adică așa:

Copiii *chiar* au revăzut-o pe samiadă, dar „nu s-a întâmplat într-o balastieră, ci într-un loc cu totul și cu totul diferit. S-a întâmplat în... dar mai bine nu mai spun nimic acum.”

Motivul pentru care am încheiat astfel este acela că, atunci, nu reușisem să aflu exact când și unde o reîntâlniseră copiii pe aceasta. Desigur că știam că o vor întâlni, pentru că este o creatură care se ține de cuvânt, și când spune că un anumit lucru are să se întâmple, atunci acel lucru chiar se întâmplă, negreșit. Ce diferență față de oamenii care ne spun cum urmează să fie vremea joia viitoare în Londra, pe coasta de sud ori pe canal!

Vara în care au descoperit zâna, când dorințele le-au fost îndeplinite, a reprezentat pentru ei cea mai

¹ Aici este vorba despre Canalul Mânecii.

frumoasă vacanță de la țară, iar copiii au sperat că vor avea și în anul următor una asemănătoare. În vacanța de iarnă au fost fermecați de întâmplările cu *Pasărea Phoenix și covorul fermecat*, iar pierderea acestor două comori i-ar fi umplut de disperare dacă n-ar fi avut minunata speranță că-și vor petrece următoarea vacanță, din nou, la țară. Ei simțeau că lumea e plină de lucruri minunate și chiar aveau un motiv să simtă asta, căci erau genul de copii cărora li se întâmplau lucruri minunate. Așa că au așteptat cu nerăbdare vacanța de vară. Dar, când aceasta a sosit, nimic nu a fost așa cum își imaginaseră. A fost diferit, îngrozitor chiar. Tatăl lor fusese nevoit să plece în Mancuria, unde era un telegraf cu ajutorul căruia trimitea vești despre război ziarului plicticos pentru care scria – *Cotidianul Goarna* sau cam așa ceva. Iar mama, biata mamă dragă, era plecată în Madeira, pentru că fusese foarte bolnavă. Iar Mielul – adică bebelușul – era cu ea. Mătușa Emma, sora mamei, se căsătorise fără veste cu unchiul Reginald, care era fratele tatei, și au plecat amândoi în China, care se află atât de departe, încât nimeni nu te-ar întreba dacă vrei să-ți petreci vacanța acolo, oricât de mult te-ar iubi mătușa ori unchiul tău. Prin urmare, copiii au fost lăsați în grija bătrânei doici, care locuia pe strada Fitzroy, aproape de Muzeul Britanic. Deși aceasta întotdeauna fusese bună cu ei, ba chiar îi răsfăța peste limitele celor mai mulți adulți, cei patru copii se simțeau cât se poate de nefericiți. Mai mult, după ce birja a plecat cu tata

și cu toate valizele, armele și blana de oaie, în care se aflau păturile și gamela de aluminiu, chiar și cea mai neînfricată inimă a tremurat, iar fetele au cedat, plângând una în brațele celeilalte, pe când băieții s-au uitat pe câte o fereastră înaltă și mohorâtă a salonului, încercând să se convingă că niciun băiat nu e așa de nătăfleş să plângă.

Sper că ai observat că nu au fost atât de lași încât să plângă înainte să plece tatăl lor. Știau că acesta avea deja destule supărări pe cap. Dar, după ce a plecat, toți s-au simțit de parcă se străduiseră o viață întregă să nu plângă, iar acum trebuiau s-o facă, chiar dacă asta le aducea sfârșitul. Și au plâns.

Gustarea de la ceai – cu creveți și măcriș de baltă – i-a înveselit un pic. Măcrișul a fost aranjat în formă de gard viu în jurul unei solnițe dolofane, o ustensilă șic pe care nu o mai văzuseră până atunci. Dar nu a fost o masă veselă.

După ceai, Anthea a urcat în camera tatălui și și-a dat seama ce îngrozitor va fi fără el, mai ales că fiecare clipă îl ducea și mai departe de ea și tot mai aproape de armele rușilor, așa că a mai plâns un pic. Apoi s-a gândit la mama, bolnavă și singură, care poate fix în clipa aceea își dorea ca una dintre fetițe să-i facă un masaj pe cap, cu apă de colonie, ori să-i prepare iute cât mai multe cești de ceai, așa că a plâns din tot sufletul. Dar apoi și-a amintit ce-i spusese mama în seara de dinaintea plecării, cum că Anthea e fata cea mai mare, că trebuie să-ncerce să-i înveselească pe ceilalți

și alte lucruri asemănătoare. Așa că s-a oprit din plâns și, în schimb, a început să se gândească. Și, după ce s-a gândit cât de mult a considerat suportabil, s-a spălat pe față și s-a pieptănat, apoi a coborât la ceilalți, făcând tot posibilul să arate că plânsul e o activitate de care ea nu auzise niciodată.

A găsit salonul scufundat într-o atmosferă mohorâtă, ce nu putea fi împrăștiată din cauza lui Robert, care, ca să mai treacă timpul, o trăgea pe Jane de păr – nu rău, dar suficient cât s-o tachineze.

— Auziți, a propus Anthea, haideți să stăm la palavre!

Cuvintele astea mai fuseseră rostite și în ziua aceea îngrozitoare, când Cyril, fără să-și dea seama, și-a dorit piei-roșii în Anglia – care chiar și-au făcut apariția. Tot aceste cuvinte le-au reamintit de vacanța de vară trecută și toți au oftat. S-au gândit la Casa cea Albă, cu minunata și încălcita grădină – cu trandafiri, ochiul-boului, gălbenele, *rezedă* și ferigă curgătoare –, la sălbăcia pe care, odată, cineva intenționase să o transforme într-o livadă, dar care, acum, după cum spusese tata, consta doar în „cinci acri¹ de ciulini, bântuiți de fantomele unor puiți de cireș“. Apoi s-au gândit la priveliștea din vale, unde cuptoarele de var arătau, în soare, ca palatele lui Aladdin, dar și la balastiera cu marginea plină de buruieni gălbui și flori sălbatice palide și cu tulpini ațoase, cu micile găuri din râpă – micuțele uși ale micuților lăstuni de mal. Și s-au gândit la aerul proaspăt din

¹ Un acru are în jur de 4000 m².

abundență, care mirosea a cimbrisor și a măceș, și la parfumul de lemn ars, venind de la casele de pe stradă, apoi s-au uitat la salonul înghesuit al bătrânei doici, iar Jane a spus:

— Oh, cât de diferit e totul!

Așa era. Bătrâna doică obișnuia să închirieze camerele, asta până când tata i-a lăsat copiii în grijă. Prin urmare, acestea erau mobilate „pentru chiriași“. Foarte ciudat este faptul că nimeni nu-și mobilează camera „pentru chiriași“ așa cum ar face-o dacă ar locui în ea. Camera aceasta avea draperii grele, roșii, de o nuanță pe care sângele nu ar lăsa nicio pată, și perdele aspre, din dantelă. Covorul era galben cu violet, iar din loc în loc se vedeau bucăți cauciucate, cenușii ori maronii. În șemineu se aflau așchii de lemn, dar și betea. În cameră se mai găsea un șifonier de mahon bine lăcuit (sau dulap), cu o încuietore care nu se deschidea. Erau și niște scaune, cam dure și mult prea multe, cu huse croșetate care tot alunecau de pe ele, așa cum nu trebuie să se întâmple. Masa avea o pânză de un verde crud, cu tiv galben, cusut în stil lăntișor. Deasupra șemineului era o oglindă care te făcea să arăți mult mai urât decât erai în realitate, oricât de banal ai fi fost de la bun început. Polița era acoperită cu pânză plușată maronie, cu franjuri de lână, care nu se potriveau cu materialul. Mai era un ceas jalnic, ca un mormânt din marmură neagră, la fel de tăcut ca groapa, pentru că uitase de mult cum să ticăie. Și mai erau vase din sticlă pictată, în care nu

fuseseră niciodată flori, și o tamburină pictată, la care nu cântase nimeni niciodată, dar și suporturi pictate pe care nu se afla nimic.

Mai existau gravuri în ramă de arțar, cu regina, Palatul Parlamentului, Câmpiile Raiului și cu un pădurar cu nas turtit, care se întorcea acasă.

Dar mai erau și două cărți: un ghid cu mersul trenurilor, din luna decembrie, și un volum ciudat, scris de Plumridge, cu comentarii despre tesaloniceni. Și încă... dar nu mai pot să zăbovesc asupra acestei scene dureroase. Era, într-adevăr, cum spusese Jane, foarte diferită.

— Hai să stăm la palavre, a spus Anthea din nou.

— Despre ce? a întrebat Cyril căscând.

— N-avem despre ce vorbi, a comentat Robert, lovind, nefericit, piciorul mesei.

— Nu vreau să mă joc, a spus și Jane, pe un ton morocănos.

Anthea a încercat cu greu să nu se supere, dar a reușit.

— Auziți, a continuat ea, să nu credeți că vreau să vă țin predici ori să fiu afurisită în vreun fel, însă doresc, așa cum zice tata, să definim situația. Sunteți de acord?

— Dă-i drumul, a zis Cyril, fără entuziasm.

— Bine atunci. Știm toți că motivul pentru care stăm aici este faptul că doica nu poate să plece de-acasă, din cauza domnului de la etaj, învățat, dar sărac. Și tata nu are încredere în altcineva să aibă grijă

de noi. Și știți că a fost nevoie de o groază de bani ca mama să se ducă în Madeira, pentru a se face bine.

Jane a suspinat, nefericită.

— Da, înțeleg, a spus Anthea iute, dar hai să nu ne gândim la cât de groaznic e totul. Vreau să zic că nu avem cum să cerem chestii care costă mult, dar putem să facem *ceva*. Și știu că sunt o groază de lucruri pe care le poți vedea în Londra fără să plătești pentru ele, așa că m-am gândit să mergem să le vedem. Suntem destul de mari acum toți și nici nu-l avem pe Miel cu noi.

Jane a suspinat și mai puternic decât înainte.

— Adică nimeni nu mai poate să ne spună „NU“ din cauza lui, scumpul de el. Și m-am gândit că *trebuie* să-i arătăm doicii cam cât de mari suntem, ca să ne permită să plecăm singuri, altfel n-o să avem parte de nicio distracție. Propun să vedem tot ce există de văzut, așa că hai să începem prin a o ruga pe doică să ne dea niște bucăți de pâine, iar apoi să mergem în St. James Park. Știu că sunt rațe acolo, le putem hrăni. Doar că trebuie s-o facem pe doică să ne lase să plecăm singuri.

— Ura pentru libertate! a strigat Robert. Dar n-o să ne lase.

— Ba o să ne lase, s-a auzit Jane pe neașteptate. *Eu* m-am gândit la asta azi-dimineață, apoi l-am întrebam pe tata și el a zis „da“. În plus, i-a spus doicii că s-ar putea să plecăm singuri, dar că trebuie întotdeauna să spunem unde vrem să mergem și, dacă ea consideră că e bine, atunci să ne lase.

— Trei urale pentru Jane cea grijulie! a strigat Cyril, trezit în cele din urmă din deznădejdea cu care căsca. Eu zic să mergem acum.

Așa că au plecat, doar după ce bătrâna doică i-a implorat să fie atenți la trecerile de pietoni ori să roage vreun polițist să-i ajute dacă vreuna e mai dificilă. Dar ei erau obișnuiți cu trecerile, pentru că locuiseră în Camden Town și cunoșteau strada Kentish Town, unde tramvaiele goneau nebunește încolo și-ncoace, la orice oră din zi sau din noapte, și păreau că pot da peste tine oricând.

Îi promiseseră că se vor întoarce acasă la lăsarea întunericului, dar era iulie, așa că întunericul avea să se lase foarte târziu, cu mult peste ora de culcare.

Au pornit spre St. James Park, având buzunarele pline cu bucăți de pâine, dar și coji de pâine prăjită, pentru a hrăni rațele. Au pornit, repet, dar nu au ajuns acolo niciodată.

Între strada Fitzroy și St. James Park sunt o mulțime de străzi și, dacă mergi în direcția potrivită, treci pe lângă multe magazine și nu te poți abține să nu te uiți la ele. Copiii s-au oprit să admire câteva care aveau în vitrină dantelă aurie, mărgele, poze, bijuterii, rochii, pălării, stridii și homari, iar tristețea nu li s-a mai părut atât de greu de îndurat, așa cum li se păruse în cel mai bun salon de la numărul 300, de pe strada Fitzroy.

În scurt timp, datorită unei minunate șanse care i-a apărut lui Robert (fusese votat căpitan, pentru că

fetele s-au gândit că i-ar prinde bine, și chiar așa s-a gândit și el, iar Cyril bineînțeles că nu a votat împotriva lui, fiindcă ar fi părut invidios și rău), au ajuns la străduțele întortocheate și minunate care aveau cele mai interesante magazine dintre toate, în care se vindeau lucruri vii. Unul dintre magazine avea o vitrină întreagă cu colivii, pline cu o mulțime de păsări frumoase. Copiii au privit încântați, până când și-au amintit că, odată, și-au dorit și ei aripi, pe care le-au și primit. Astfel, au putut înțelege câtă disperare simte orice înaripată atunci când se află într-o colivie și nu are cum să mai zboare.

— Cred că e oribil pentru o pasăre să fie în colivie, a comentat Cyril. Haideți!

Au mers mai departe, dar lui Cyril i-a încolțit ideea de a se face căutător de aur în Klondike¹, pentru a se îmbogăți doar cu scopul de a cumpăra toate păsările din lume aflate în colivii și a le elibera. Apoi au ajuns la un magazin care vindea pisici, dar și pisicile erau în cuști, iar copiii nu au putut să nu sperie că va veni cineva să le cumpere pe toate și apoi le va pune pe covorașe, în fața șemineelor, locul cel mai potrivit pentru ele. Mai era și magazinul de câini, dar nici aici nu au privit cu plăcere, pentru că toți, mari sau mici, fiind în lanț sau în cuști, îi priveau pe copii cu ochi

¹ Regiune din Canada. Între 1896 și 1899, a avut loc „Goana după aur“ din Klondike, iar foarte mulți oameni au emigrat acolo, sperând să se îmbogățească.

să-i retrezească interesul unui arici care se făcuse ghem mai devreme, când încercase să-i vorbească. Dintr-odată, o voce mică și delicată, chiar de sub cotul lui, a spus în șoaptă, limpede și fără urmă de îndoială, nu cu chițâieli sau scânceli care să trebuiască a fi traduse, ci de-a dreptul în engleză:

— Cumpără-mă, hai, cumpără-mă!

Cyril a tresărit de parcă fusese ciupit, sărind la un metru distanță de țarc.

— Întoarce-te, oh, întoarce-te! a spus vocea destul de tare, dar tot delicat. Apleacă-te și prefă-te că-ți legi șiretul. Văd că e desfăcut, ca de obicei.

Cyril s-a supus mecanic. S-a lăsat într-un genunchi pe trotuarul uscat, fierbinte și prăfuit, a tras cu ochiul în țarcul întunecat și s-a trezit față în față cu... samiada!

Zâna părea mult mai slabă decât atunci când o văzuseră ultima dată. Era prăfuită și murdară, iar blana îi era neîngrijită și jerpelită. Se strânsese într-un ghem jalnic, iar ochii ei lungi, ca de melc, erau retrași atât de tare înăuntru, că abia se mai vedeau.

— Ascultă, a spus samiada cu o voce care părea că o să izbucnească în plâns din clipă-n clipă, nu cred că cel care ține magazinul ăsta o să ceară prea mult pe mine. L-am mușcat de mai multe ori și m-am chinuit să arăt cât se poate de obișnuit. Niciodată nu mi-a văzut ochii frumoși. Spune-le celorlalți că sunt aici, dar roagă-i să se uite la animalele alea inferioare, comune, în timp ce o să vă vorbesc. Omul din magazin nu trebuie să creadă că-ți place prea mult de mine,

altfel o să-mi pună un preț care vă depășește cu mult posibilitățile. Din clipele dragi, petrecute alături de voi vara trecută, îmi amintesc că nu prea aveți bani. Oh, nu m-am gândit niciodată că o să mă bucur să vă văd. Niciodată nu m-am bucurat.

Și-a tras nasul și și-a scos ochii lungi, ca de melc, special ca să lase o lacrimă să cadă cât mai departe de blană.

— Anunță-i pe ceilalți că sunt aici, după care o să-ți spun exact ce trebuie să faci ca să mă cumperi.

Cyrl și-a legat șiretul, făcând un nod strâns, apoi s-a ridicat și s-a adresat celorlalți pe un ton ferm:

— Ascultați, a zis el, nu glumesc și fac apel la onoarea voastră (un apel care, în familia aceasta, nu era niciodată făcut în van). Nu vă uitați la țarc, uitați-vă la șobolanul alb. Deci nu vă uitați la țarc orice v-aș spune!

S-a așezat în fața acestuia, pentru a preveni orice abatere a ochilor.

— Acum, pregătiți-vă pentru o mare surpriză. În țarcul ăsta e o veche prietenă. *Nu* vă uitați! Da. E samiada, buna și bătrâna zână! Vrea să o cumpărăm. Spune că nu trebuie să vă uitați la ea. Uitați-vă la șobolanul alb și numărați-vă banii! Pe onoarea voastră, nu vă uitați!

Ceilalți au reacționat cu noblețe. S-au uitat la șobolanul alb până când l-au făcut să se simtă teribil de jenat, așa că acesta s-a dus într-un colț îndepărtat, s-a ridicat pe picioarele din spate, și-a ascuns ochii cu lăbuțele și s-a prefăcut că se spală pe față.